

[Niels Helveg Petersen.]

vesteuropæisk superstat med store magtpolitiske ambitioner. Det er det modsatte, der er vort ønske, det er den modsatte udvikling, vi vil tilstræbe, og det er den modsatte udvikling, jeg tror fællesmarkedets udvikelse vil føre til.

Gert Petersen: Jeg har ikke et sekund mistænkt det radikale venstre for at ønske, at Vesteuropa skulle udvikle sig til en supermagt eller noget i den retning. Men det er jo sådan her i verden, at ikke alt, hvad der sker, er afhængigt af det radikale venstres vilje — uden for Danmark i hvert fald. Jeg er af den opfattelse, at den britiske premierminister Heaths stemme vil veje noget tungere, når afgørelserne herom skal tages, end hr. Niels Helveg Petersens og for den sags skyld også den danske udenrigsministers.

Jeg er også af den opfattelse, at det vejer tungere, når selv den vesttyske forbundskansler, som vi kender som en afspændingsmand, føler sig nødsaget til på grund af opinionspresset i Vesttyskland eller i en stor del af Vesttyskland at tale om EF-soldater som en mulighed — så har jeg ikke refereret ham forkert — i 1980erne. Men det er åbentbart også sådan, at en hel del af det, som bliver sagt ude i Europa, støder på døve øren, når det når frem til Danmark — i hvert fald når det når frem til EF-tilhængerens øren, inklusive hr. Niels Helveg Petersens.

Det er meget godt at fortælle os, at der har fundet en afspændingspolitik sted igennem de senere år, samtidig med at EF har eksisteret. Denne afspændingspolitik har fundet sted uafhængigt af EF, på et tidspunkt hvor EF endnu ikke har opbygget sin fælles udenrigspolitik og sit fælles udenrigspolitiske apparat, så man har ikke bevist noget som helst med det. Det, vi andre er meget betænkelige ved, er netop at man taler om, hvad der kan ske i løbet af 1970erne og 1980erne, som forbundskansler Brandt gjorde, og som også den britiske premierminister gjorde. Han har udtalt ved adskillige lejligheder, at en fælles udenrigspolitik, som Storbritannien vil tilstræbe for EF's vedkommende, hvis man kommer ind, uundgåeligt også må føre til en fælles forsvarspolitik. En fælles forsvarspolitik mellem 10 vest europæiske stater kan for mig ikke være

andet end supermagtspolitik. Jeg forestiller mig ikke, at Heath skulle have tænkt, at det kun var Tivoligarden, de 10 vesteuropæiske stater skulle opretholde i fællesskab. Dette være sagt til hr. Niels Helveg Petersen, hvis han i øvrigt interesserer sig for disse spørgsmål. Når det er kommet til en afspænding — det har meget at gøre med Willy Brandt, det har meget at gøre med den politik, som er ført også østfra, fra Moskva og jeg tror i og for sig også i hvert fald i de senere måneder fra Østberlin — når det er kommet til denne afspænding, er det til syvende og sidst de tyske vælgere, der har æren for det. Det er de tyske vælgere, som til sidst fjernede Adenauers efterfølgere fra deres magtposition i Bonn. Hvis vi blot går tilbage til tiden før den store koalition, ja, bare til tiden under den store koalition, ser vi jo Vesttyskland føre en helt, helt anden politik end den, vi kender i øjeblikket. Årsagen til den fornuftige vesttyske politik i østspørgsmålet i dag kan altså ikke være, at Vesttyskland er engageret i vesteuropæisk politik, og at man derfor ganske naturligt bliver fornuftig. Den politik, som føres i dag, er, som jeg sagde tidligere, den stik modsatte af den, som Konrad Adenauer førte, den, som Ludwig Erhard førte, og i vid udstrækning også den modsatte af den, som Kiesinger førte. Det var altså de tyske vælgere — eller et flertal af dem, desværre kun et meget lille flertal, vistnok egentlig matematisk set et meget stort mindretal — som til sidst gjorde oprør mod denne politik og ønskede en anden, en afspændingspolitik over for DDR, over for Sovjetunionen, over for Polen, og det er dem, man skal takke for en afspænding i Europa. Det er de tyske arbejdere og de tyske vælgere, det er så sandelig hverken EF eller NATO eller nogen af disse overnationale organer.

Det kunne være fristende at gå i — jeg var lige ved at sige i krig, for det var jo en krigerisk tale, der blev holdt, men dog gå i diskussion med hr. Erhard Jakobsen, men det er ikke noget, man gør med særlig glæde eller fornøjelse og ikke engang med særlig interesse, for når man er derhenne, at man betegner en frihedskrig, der føres af et lille folk på 30 millioner mennesker uden militær mandskabsindsats udefra imod en overmægtig indsats som den, USA, verdens rigeste land, er i stand til at præstere, som Nord-